

א [נושע' א"ח ס"י שע
ספ"ה]:
פ ב מ"י פ"ה מהל'
עירובין הלכה יח
טו"ש' א"ח ס"י ע"ג ספ"ק
ב:
ג ג מ"י פ"ב ע"ג הלכה
טו טו"ש' א"ח ס"י
ספ"ק ע"ג י:

א [לעיל ע"ג.] ב [לעיל ע"ג]:
ו"י, א שבת קלה. ו"י,
ד' ז"ל מאי דמוקי טעמא
דבר משום דאין מצוי נותר
א"י ס"י [רש"י, ה] ועל
כדקן ז"ל.

הגהות הב"ח

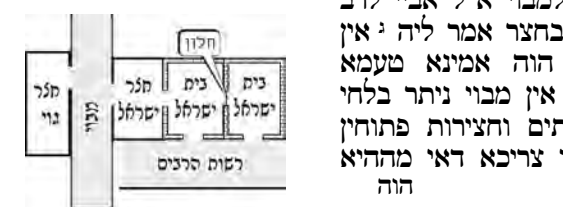
א) תוס' ד"ה מצוי וכו'
פי' בתים והצר ולידו:
ב) ד"ה הוה אמנעל וכו'
אין משום זה נותר בלתי:
ג) בא"ד שמה דירה אין
מצוי זה נותר:

מוסף רש"י

מקום פיתא. שהוא אובל
שם (לעיל ע"ג). עד שיהיו
בתים והצירות פתוחין
לתוכו. שני בתים פתוחים
לשתי חצרות, שמים לכל
חצר, ושתי חצרות פתוחות
למצוי (שבת קלא. ולעיל
ע"ג). שכן היה דרכן שאין
בתים פתוחין אלא לחציהן,
וכל חצר האמור בה"ס
ובמשה אלו אלא לפני
הבית, אבל שאמור הבית
מוקף או רחבה קרי לה
(לעיל ה).

אסא רב ענן. לאחר מות שמואל: שדיה. הפיל הלחי: נשדייה מן.
ישליכנו ממנו ומשום דלא הוה ביה אלא בית וחצר אסר עליה כרב:
וההוא חונא הוה כו'. וההוא מצוה להכי שרא ליה שמואל דחונא הוה
אכיל נהמא צבימיה שהיה לו במקום אחר: ואסי ביים צבי כנישטא.
דהוה פתוח לההוא מצוה והשתא

כי שדייה רב ענן לא הוה חונא ציית
צההוא צי כנישטא: ואיצוה בר אידי
פבר. דשמואל לאו משום חונא שרייה
דמקום פיתא גורס והא לא הוה אכיל
צבי כנישטא: ושמואל לטעמיה דאמר
מקום לינה גורס. והוה להו שתי
חצירות: ליזו אחד נכרי וליזו א'
ישראל. ומצוי ציניהם: אין מערבין
דרך חלונות להסיר דרך פתחים
למצוי. אס יס צמי ישראל אכל צימו
של ישראל זה פתוחות לרשות הרבים
ולא למצוי וחלונות ציניהם אין

מערבין זה עם זה דרך חלונותיהם להוציא כליהם למצוי דרך פתחו
של זה שפתוח למצוי וטעמא מפרש לקמיה: א"ר אפינו חצר.
ישראל ונכרי דרין זה וצמי ישראל אכל צימו של ישראל זה פתוחות
לרה"ר ולא בחצר שאסור לערב דרך חלונות להוציא כליהם דרך
צימו של זה לחצר. להכי נקט חלונות שאין דרך צמי אדם לעשות
פתחים גדולים מצית לצית: דאי לא אמר. אף בחצר מאי
תיסק אדעמיך דלישטני חצר ממצוי: בתים וחצירות פתוחים
לסונו. והכא חצר חצר הוא דפתוחא ליה דדירת נכרי לאו שמה
דירה. וכ"ת תרמי ל"ל הא אמרה רב לעיל אין המצוי נותר כו':
הוה

הנכרי להסיר בשצילו בלחי וקורה וע"ג. דנכרי אסר עלייהו יכולין
להסיר או שמה אפי' שכירות אינו צריך לראב"י ואע"פ שיש בתים
של ישראל פתוחין לתוך אותו בית כיון דלא עיילי למצוי אלא דרך
אותו בית חש"י כולהו יחיד במקום נכרי ועוד אור"י דאפי' היו
הרבה בתים וכל אחד פתוח לחצר לגבי מצוי היו כל בני חצר אחת
יחידים במקום נכרי כמו בחצר שיש בה נכרי וצית אחד של ישראל
דאינה חוקרת לראב"י אפי' יש הרבה ישראלים באותו בית כולהו
חש"י יחיד במקום נכרי והא דנקט חלונות פי' צקונטי לפי שאין
דרך בני אדם לעשות פתחים גדולים מצית לצית ור"י פי' דדוקא
חלונות נקט דאז אסור לערב שיש לחוש שיבטח זה הדר בחצר
בשכניו המשתמשין עמו ויחייח עם הכותי מצוי ויזיקנו הכותי אכל אס
יש פתחים ציניהן מותר לערב דמרתת הכותי טובא ולא
יזיקנו כיון שדרך פתחים יכולין לנא שם ומציא ר"י ראייה דדוקא נקט חלונות דהא משמע דבחלונות צצין צית צית מיירי מדקאמר
דרך פתחים למצוי דהיינו פתח הבית ופתח החצר דאי בחלונות מצתים לחצר איירי לא הוה ליה למימר דרך פתחים אלא דרך פתח
למצוי דליכא אלא פתח החצר והשתא אי דרך פתחים נמי אסור לערב אמאי נקט שפתוחים לצית טפי מפתוחים לחצר אלא ודאי
חלונות דיוקא כדפרישית ולכן מיירי שפתוחים לצית טפי משום דצין צית וצית דרך לעשות חלונות כדפירש צקונטי אכל שפתוחים
לחצר אין דרך לעשות חלונות אלא פתחים שרי לערב: הו"ה אמינא מעמא דרב משום דאין מצוי בו'. ולפי' זה אין להעמיד
בחצר אחת נכרי וחצר אחת ישראל דא"כ אפי' מערבין דרך חלונות להשגב בתים פתוחים לחצר אין מצוי (ב) נותר בלחי וקורה דאין כלא אלא
חצר אחת של ישראל ועוד דמאי קאמר דדירת נכרי לא שמה דירה אפילו שמה דירה אין מצוי (א) נותר בלחי וקורה כיון דאין מערבין
דרך חלונות וליכא בחצר ישראל אלא צית אחד אלא הוה מוקמינן לה במצוי שליזו אחד הרבה חצירות וצתים של נכרי וליזו אחד הרבה
חצירות של ישראל וכל חצר צית אחד אלא שפתוחים דרך חלונות צתים לכל צית שצחצר וקמ"ל דאין מצוי זה נותר בלחי וקורה
משום דדירת נכרי לא שמה דירה וע"י חלונות נמי אין מערבין אלא להשגב בתים פתוחים לתוכו והא דנקט חלונות לאשמעינן דלא מיבעי
אס יש פתחים צין כל צית וצית שנחשבים כצית אחד כדאמר רב לעיל וליכא שני צתים לחצר ולא מיבעיא נמי אס לא עירבו
דרך חלונות שציניהם שאין כאלו שני צתים לחצר כיון שאין היתר שמשמש לצית החיצון ולא שייך למצוי אלא אפילו עירבו דרך חלונות
דשהתא שייכי כולהו צתים שכולים להציא ע"י עירובין חפציהם בתים פתוחים למצוי ולא משוי להו עירוב נמי כחד כיון שפתחים למצוי
אלא ע"י חלונות ואפילו אס כשש פתח צין צית לצית ראו לחושצן אחד בלא עירוב כשאין פתח אלא חלון אין ראו לחושצן א'
אפילו עירבו מ"מ לא חש"י צתים פתוחים לחצר כשפתוחים לצית עד שיהו שני צתים שניהם פתוחים לחצר וע"ל דאס היו פתוחים צתים
זה לזה דרך פתח ע"י עירוב הוה חש"י שני צתים פתוחים לחצר דאע"פ דחלונות אין עיקר יליאתה דרך צתים למצוי אלא מצד א' מ"מ ע"י
פתחים ועירובין נחשבים להיות מן המצוי אכל כשאין כי אס חלונות אין נחשבים להיות מן המצוי ע"י עירוב ור"ת פירש מצוי שליזו א' נכרי
וכ' בס לפי' הוה אמינא איירי בשאינו כי אס חצר אחת נכרי וחצר אחת ישראל כמו לפי המסקנא וע"י חלונות חש"י שפיר שני צתים פתוחים
לחצר ואין מערבין דרך חלונות משום דדירת נכרי לא שמה דירה וליכא אלא חצר אחת של ישראל והא דנקט אין מערבין דרך חלונות ולא
נקט אין מערבין סתם ואפי' יש הרבה צתים פתוחים לחצר אחת לאשמעינן דאי הוה מצוי שני צדיו ישראל כי האי גוונא שאין כי אס צית
א' בחצר וצית א' פתוח לו דרך חלון צתים וחצירות קרינא ביה וע"ג. דלעיל גבי חצירות שצצין פתוחות זו לזו כחד ולקמן [דף עה:] נמי אמר
שמואל גבי עשרה צתים זה לפנים מזה דלעשירי הוה כולהו כצית שער ונותן הפנימי עירובו ודיו התם לפי שאין להם פתח אחר לרה"ר
וכולם יואלים דרך פתח אחד אכל הכא שיש להם פתח אחר לרה"ר אסרו החצר דחש"י צתים וקשה לר"י על פירושו דמאי קאמר אי
מהכא לא ידענא צתים וחצירות כמה אמאי לא ידענא כיון דאין מערבין דרך חלונות נקט לאשמעינן דאי הוה ליזו שני נמי ישראל
דאיכא צ' חצירות וצ' צתים לחצר ע"י עירוב חלונות נותר בלחי וקורה ולר"י אחי שפיר דמיירי דאיכא חצירות דנכרים
וישראלים טובא וע"ל דה"א טעמא דרב משום דאין מצוי נותר בלחי וקורה כו' והוה מפרשין דאיכא טובא חצירות וצתים דנכרים
ודישראלים ואין כי אס חצר אחת של ישראל הפתוח למצוי זה והשאר אינן פתוחות למצוי זה וקאמר דע"י חלונות שיפתחו
למצוי לא יועילו לחושצם פתוחות למצוי אלא צפתה גמור וצמהדורא קמא פרי"ת צענין אחר מצוי שליזו אחד נכרי כו'
שמצוי כולו חצירות של ישראל אלא צראש המצוי מצד אחד נכרי ופתוח לרה"ר וצציו אחד ישראל כמו כן פתוח לרה"ר
(כזה) וקאמר דאין מערבין שכניו של ישראל היושבים צראש המצוי עמו דרך חלונות שציניהם כדי שיוכל
ע"י עירוב להוציא כליו למצוי דאסור לעשות יחיד במקום נכרי שהוא יחיד עמו צרה"ר וכשלא יערבו עמו
(נכרי) יסתום פתחו לצד רה"ר ויעשה פתחו לצד מצוי וליזו אחד נקט לרבותא דאע"פ שרוב המצוי מפסיק
ציניהם וכ"ש אס שניהם צד א' זה אלא זה ה"א טעמא דרב כו' והוה מפרשי הכי שצדו א' נכרי שכל חצירות
שצמיו מצד אחד נכרים ומצד אחד ישראלים ויש צין כל חצירות של ישראל חלונות פתוחות מו לזו וקאמר דאין
מערבין יחד דרך חלונות כדי להכניס ולהוציא מהחצרותיהן דרך פתח למצוי דאותו עירוב לא מיבעיא
דאינו מתיר להן אלא גם המצוי עצמו שהיה מותר לטלטל בו אס לא עירבו השתא שעירבו אין מטלטלין בו אלא
צד' לפי שצ"י עירוב נעשו כל החצירות אחת ואין כאלו צ' חצירות למצוי דדירת נכרי לא שמה דירה אכל בלא עירוב חש"י צ' חצירות
אע"ג דפתוחות זו לזו ודלא כפ"ה דלעיל ואין פירוש זה כשטיע שפי' לעיל גבי מילמיה דרב ופירוש דלעיל פירש צמהדורא צתרא:

הוה